

PESMI

France Pibernik

MALI KVARTET

1

Vsa gorka tisočletja rož
so padala semena skoz nizko dver
v črnino neder večnih.
Še v dnu plasti pravadnih jezer
ogljeni pelod hrani krstni prah za cvet,
za pot navzgor, za maj,
da sonce pozno septembra ugasne rožnato barvo
in z bronasto črko ustavi čas:
znamenja divjih škorpionov,
ki preživeli so smer dežja
in vedo, zima je zadnje želo za cvet.

A seme v prstenem zalivu
čaka poti:
pot, ki ni pot,
ampak le smer poti.

2

Od sončne oble sem v mesecu maju
prihajajo senčne ladje sence
ob čisto obalo debel za sončni čas,
za muževje sokov in zadihanih nožnic.
Poldan gosti jih in tok
popoldneva premika v drugi polkrog,
da hiša poletja z otrokoma suče se
kakor stopinja po hribu navzgor,
kakor stopinja po hribu navzdol
in spet skozi senčne ladje sence
v smer, ker ni poti.
Zakaj ko lupine semen otrde,
v obredju dežja ladje usahnejo v sidro.
Tudi v kraljestvu senc
sončna obla je smer.

In greš
 in razvijaš prapor veselja za luč in nebo,
 ki te rešilo je ure podzemlja.
 Tu v mali zemeljni rupi vzkali
 in se dvigne v drevo za zibel in goloba.
 Prišel si, da vidiš svoj dan:
 vhod in vežó in svetišče,
 begonijo, vijolični trak,
 zборе žuželk, seme dežja in pepela,
 prostor za pot.

Ko začenjaš v svetlobi zenita,
 je konec brezkončnega daleč.
 Tu si ti, deblo,
 tam veliki voz.

Ne dohiti rimske ceste.

Pa poje pegasta ura, da bi ostal
 in gledal čez prostor smeri,
 kjer prva in zadnja beseda si
 in je vse v tebi:
 višina dvosmerna in vzhod,
 žeja v razpoki morja,
 kamen in mah,
 brašno in kuga z rezilom,
 okno in kazen zavrženih virov očiščenja,
 slog pajčevine, trata, avgust
 in zrcalna podoba krvi.

Bežen slikar si med mrtvo prirodo.
 Čutiš v pogledu:
 glas rojstva v steni vesolja bedi.

Padal v njeni boš smeri.

MADRIGAL

Ko nagnjeni vetrni dež umije preddverje gozdov
in kačji pastirji odmolijo
zadnji odmev madrigala v zeleni kapeli,
rosika prsti v bobrovi senčni deželi
vrata odpre za belo drevo,

ker luč dneva presahne
in okna nove dobrote prižigajo luč
na prvi stopnici ugasle gondvane,
da varuje vesla spominom na pot:
za glasom rasti, za glasom zvona,
ki maje pozabljena sidra v bakreni posodi dolin
in gluha stopala čebel
nabira pred vhodi podzemlja,
a mali gozdni bog
z gibom zoba
kaplji oznanja pompeje.

Takrat so kačji pastirji že mrtvi
in bobrov jez čaka noči.

ŽALOSTINKA ZA KOSOVELOM

Nadeli ti bodo masko grškega trageda.
Razgrebli bodo rdeče borovo brašno
in na kamen bodo nasuli mrtvih naplavin.

Potem bo pesem konstrukcija,
konstrukcija integral,
integral pesem.
Vse bo vse.

Le človeka ne bo,
zakaj,
kdor je na krasu posekal drevo,
ni bil človek.